

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIIVM ALTARIA

XXXV. ÉVF. 1935. NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Békeség e háznak! — *Radványi Sándor*: Nyugtalan... — *Csaba M. I.*: Mindenható Isten... — *V. Horváth Olga*: Kis jegyes. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Az Eucharisztia iskolájában. — *Közponii*: Az oltár-egyesület novemberi imaszándéka. — *Király Ödönné*: Az élet értelme. — *V.*: Még tűzön át is!... — *Oltáregyleti élet*.

Tiszaeszláron százlószentelés volt az oltár-egyesületben. Már a zászló megrendelésekor meghívta Csékan Lajos, a község agilis plébánosa, dr. Mátrai központi ügyvezető igazgatót, aki az egri érsek úr öngyméltóságától nyert fölhatalmazás alapján szept. 15-én áldotta meg a budai Jó Pásztor intézetben készült értékes zászlót. — Már szept. 14-én sokan gyóntak, hogy a nagy napon áldozhassanak. Az Oltár-egyesület tagjai között szép számmal vannak itt derék legények is, akiknek összebtorzása *Tóth Miklósnak* érdeme, kit viszont azzal jutalmazott a plébános, hogy — első útján — ő vitte a zászlót. A menet az iskolából indult a plébános vezetésével, harangzúgás közepette ért a templomba, ahol a szószékről dr. Mátrai fejtette ki az oltár-egyesületi hivatás mibenlétét. Majd palástot öltve, megszentelte a zászlót, melyre e szertartásnál *Laskódy Istvánné, Cimbolinetz Jenőné, dr. Stomp Jánosné, Szauberer Ferencné, Belé-*

nyessi Lenke, Belényessi Izabella, özv. Bihari Jánosné zászló-anyák és *Laskódy István, Cimbolinetz Jenő, dr. Stomp János, Ocsenda Béla, Horváth Lajos, Szauberer Ferenc, Ajler János* védnökök tették kezüket. A zászlószentelés után nagymise volt, igen sok szentáldozással. Majd utána újra az iskolába vonultak, ahol dr. Mátrai praktikus dolgokat közölt az oltár-egyesületi tagokkal. Az esti szürkületben körmenet volt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, majd utána az Örökimadásban szokásos szentóra, melyet háladásul rendeztek a zászlószentelés örömeire. A zászló fehér damaszt-selyemből készült, az egyik oldalán valódi aranszálakkal himzett szentségtartó, a másikon pedig Jézus Szentséges Szívének a képe. Ritka szépen sikerült, értékes munka. A Központ szívből kívánja a tiszaeszláriaknak, hogy a zászló alatt folyton gyarapodjék az Oltár-egyesület, számban és lelkületben a szentségi Úr Jézus dicsőségére.

Az Oltár-egyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Fpengő		Fpengő
«Örökimadás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Levelezőlapok «Örökimadás-templom»... ..	—10
Egyes példány	—25	Litánia szent Józsefről	—05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérfkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre... ..	1.60
Az Oltár-egyesület: Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1.—	indulója	—08
Szervezése és működése... ..	—10	Kis Örökimadás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja. fűzve... ..	—30	Fehér lilium	—15
kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél imakönyv nem kapható.	
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis szent Terézia szelleme	3.50		
Litánia latin szöveggel	—05		

VARGA MIHÁLY.

Az Örökimádás folyóirat tulajdonképpeni megalapítóját gyászoljuk Varga Mihály kiskunmajsai apátplebános szeptember 28-án, élete 75., áldozópapsága 51. évében történt elhúnytakor.

Reménységünk volt az első címe az ő folyóiratának, amelyet az Oltáregyesületnek Örökimádás címen 1900-ban olvasótáborával együtt rendelkezésére bocsátott.

Tüzeslelkű magyar pap volt, aki lelkének minden energiáját az Eucharisztia szolgálatába állította egész papi pályáján. Ő fordította le a Walser-féle Örökimádás imakönyvet, melyről azt kell mondanunk, hogy főleg gyönyörű illusztrációi miatt felülmulta az eredetét. Bár sok tekintetben átdolgozásra szorul, mégis még most is a legkedvesebb imakönyve a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelőinek. A könyv praktikus használatát illetően különösen kedvelte, ha a hívek karszerűen, föl váltva hangosan imádkozták a Varga-Walser imaórákat. Ezért buzgólkodott sokat és egyházmegyéjében sok helyen — főleg faluban — szép sikerei voltak eme törekvéseinek. Ránk kissé neheztelt is, hogy az Örökimádás-templomban nem honosítottuk meg az imaórának ezt a formáját. De nekünk a sokkal tökéletesebb, a Szentatyától búcsúkkal is ajánlott elmélkedéses szentóránk van gyakorlatban. Az ő kedvéért mégis megpróbáltuk egyszer a hangos imaórát, de sikertelenül.

Hisszük, hogy az égi trón előtt is buzgó előmozdítója lesz az oltáregyesület eucharisztikus törekvéseinek. De hogy ezt minél előbb tehesse, imádkozzunk érte valamennyien, akik az «Örökimádás»-nak, az általa alapított lapnak szellemében élünk és neki ennek a szellemnek elindításáért kell, hogy hálásak legyünk.

Szentségi Úr Jézus! emlékezzél Varga Mihály szolgád buzgóságára és eucharisztikus apostolkodására s vedd őt fel minél előbb az örökkévalóság boldog lakói közé!

Békeség e háznak!

IGY KÖSZÖNT a lelkiatya, amikor a Legszentebbel a beteg hajlékába lép. És csodálatosan illik ez a köszöntés, mert a pap megérkezésekor minden előzetes izgalom elül, a betegen és hozzátartozóin előmlik a béke. Ennek a békének forrása a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus.

Az emberi szív is az Isten háza. Úgy hisszük, hogy az Isten temploma. Ennek a háznak is sokszor van szüksége arra, hogy beleköszöntsék: «Pax huic domui!» — békeség e háznak! Miért? Azért, mert e ház körül kiszámíthatatlan hatású viharok tombolnak. Rémes az emberek irgység és gonoszság kórusa, amint süvöltve zúg és velőthasítóan dermedti meg a legjobbak optimizmusát. Sok ember kap undort az élettől az emberek miatt. A világnak hol ezen, hol azon tájáról érkeznek vésztijszó hírek: még részleges sötét felhők, de amelyek Európa egész egét elboríthatják. És a léleknek, ennek a kicsiny Isten házában mégis kell a pax — a béke. Hogyan köszöntsük bele? Hogy meghallja, hogy érezze, hogy biztos legyen benne?

Gondoljunk arra, hogy van a látott világon kívül egy láthatatlan és tényleg létező világ a földön: a természetfölötti a lelkekben. Ebben a világban Isten dicsőséges trónja zavartalanul áll. Nem vesz el fényéből és ragyogásából semmit az, hogy vannak igen nagy bűnösök. Hiszen az Isten kegyelme számtalan esetben egy-egy nagy bűnös megtérítésében a legnagyobb dicsőséget aratja. Amikor irgalmas jóságával egy-egy lelket elfoglal az Isten, nagyobb az százszor, mint az olaszok abesszíniai eredményei. Amikor meghallgatást nyerünk egy-egy buzgón végzett novena után és előttünk vannak kérelmünk meghallgatásának bizonyítékai, ó szebb ez minden földi szépségnél és boldogítóbb minden földi élvezetnél. Amikor látjuk, hogy a jóságos Isten a mi hitványságunkat és tökéletlenségünket is miként fordíthatja javunkra, igazán elparancsolhatunk a «házunk» tájáról minden békerontó kishitúséget, bizalmatlanságot vagy elkeseredést. Optimizmus illik mihozzánk, amelynek alapja az Úr Istenbe — a Gondviselőbe, az Atyába — a Mindenhatóba vetett rendíthetetlen bizalom. Az Isten nem szűnt meg Isten lenni! Örök trónjáról Őt le nem taszíthatja senki! Mindenhatósága sem kevesbedik meg soha! S végtelen jósága szerint él e hatalmával! Lehet-e tehát kétségbeesnünk, rettegnünk, kishitűsködnünk? Nem! Tegyük csak a szívünkre a kezünket és miként az Úr egykor a háborgó tengernek parancsolt, mi is parancsolólag mondjuk: «Pax huic domui!» «Békeség e háznak!» — Legyen bizalmad, légy nyugodt! Semmi sem árthat neked, míg Istentől el nem szakadsz.

Hívd meg a házadba, a szívedbe a béke forrását, a szentségi Jézust! Menj buzgón, tiszta szívvel és öntudatosan áldozni és tapasztalni fogod,

hogy «erős várunk nekünk az Isten», a közöttünk lakozó, bennünket önma-
gával tápláló Isten. Ha az Oltáregyesület tagjai mind valamennyien igazán
átélnék Krisztus békéjét, akkor mindig nagyobb lenne azoknak tábora,
akik azt mondják, hogy «szép az élet» és mindig többen lennének azok,
akiket apostoli lelkiülettel megtanítanak arra, hogy minden lelki vihar-
ban a szívünkre kell tenni a kezünket és Istenben bízó parancsolással mon-
dani: Békéség e háznak, mely az Úr Jézusé egészen.

Mátrai Gyula dr.

NYUGTALAN...

Nyugtalan az emberi-szív,
mint a tenger, háborog...
hogyha bánat, csapás éri,
roskadozva tántorog...

Új-eszméknek, új-bűnöknek
tengerében elmerül...
minden utat, mely Jézushoz
elvezetne: — elkerül...

Ó, te balga, emberi-szív,
térj magadhoz végre, hát!
S borulj le Istened előtt:
s úgy dicsérjed szent fiát!...

Radványi Sándor.

MINDENHATÓ ISTEN...

Mindenható Isten, mélységes, nagy titok,
Akit kifürkészni emberi ész nem fog.
Sűrű fátylad mögül mégis ránk mosolyogsz.
Midőn a bús földre himes virágot szórsz.

Kedvesen cseng hangod zengő madárdalban,
Fenséges komolyan a zúgó viharban.
Napszemed elkísér az élet útján,
Míg elérünk oda, ahol már nincsen kin.

Lelkünk mély csendjében megmutatod magad.
Fényes látásodra szívünkben dal fakad.
Égy áldva, imádvá jó mennyei Atyánk.
Esillagos lakodból, kérünk vigyázz reánk!

Csaba M. Immaculata.

KIS JEGYES

Arca gyönyörű.
Borítja sűrű fátyol.
Szemében örök szent
Szeretet lángol.

Ajka megnyílik.
Kebléből sóhajtás száll:
«En Uram, hallgasd meg
Esdeklő imám!»

Fején glória. —
Áhítat két nyomán
Megesillan a gyűrű
Hőfehér ujján...

Zsámolyára borul,
Rajt' sugárizik égi fény.

Míg lelke ottfönn jár
Az égi Jegyesnél...

V. Horváth Olga

Az Eucharisztia iskolájában.

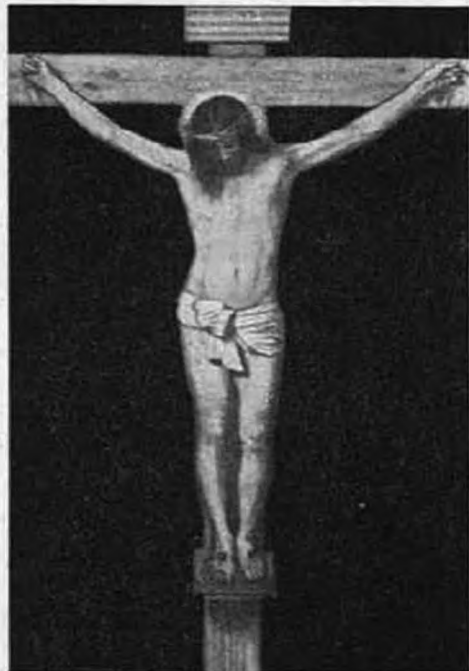
Édes Üdvözítőnk az egész földkerekséget átfogó eucharisztikus iskolájában minden erényre tanítja tanítványait. Jézus kegyelmével elmélkedjünk az egyes erényekről, amelyeket Ő legfölségesebb szentségében szakadatlanul gyakorol és tanít.

Az erények alapját, az *alázatosságot* végtelenül szépséges fokban találjuk meg az Eucharishtiában. Ki tudná Krisztus alázatosságát csak némi-képpen is leírni, méltányolni? Minden, ami fény, pompa és nagyság, az itt el van temetve a kenyér és bor színeiben. Hol van itt e színekben istenségének fensége, emberségének kellemé, amellyel egykor réges-régen, amikor láthatólag itt a földön járt és tanított, mindenkit magához vonzott? Még kedves, megnyerő emberi alakját sem látjuk a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mélységes csend, szent hallgatás, kifürkészhetetlen rejtettség, csodálatos visszavonultság tárul itten nyomatékos tanításul s tanulságul eléink. Minden virág, amely az oltáron árasztja illatát, az imádkozó pap, a ministránsok, a feszület, a gyertyák stb. jobban érvényesülnek itt, mint a dicsőség Királya a gyenge kenyérszínben, amelyet gyenge fuvalat az oltártól elemelhetne. És évszázadok óta semmi sem indíthatja Őt arra, hogy e mélységes megalázódásból kilépjön. Micsoda leckét, tanítást kap itt a kevélység, e legveszedelmesebb és legesztelenebb emberi döreség!

A tabernákulum titokzatos mélységéből halljuk a szeretetteljes szót: Tanuljatok Tőlem! A pap, aki mindennap kezében tartja az alázatos Krisztust, a hívő, aki gyakran megy szentségimádásra és szentáldozásra Krisztus elé, e fölséges isteni példát szem előtt tartva könnyebben és eredményesebben tud Jézus kegyelmével harcolni a dicsvágy, önteltség, kevélység ellen. A rendetlen nagyrotörés, a földi dicsőséghajhászás, a büszkeség ellen állítsuk szembe a szentségi Jézus végtelen alázatosságát. Kérjük Jézust, hogy alázatos szentségének isteni súlyával húzzon le minket az életkevélység üres hegyéről eucharisztikus megalázódásainak titokteljes mélységébe, ahol a helytelen önszeretet és a nagyravágyás elveszíti erejét és uralmát. Aki igazán imádja és szereti az Eucharishtiát és benné Jézus végtelen alázatosságát, az tanuljon túlérzékenységének parancsolni, az ne veszítse el a mellőztetéseknel és sértéseknél lelki egyensúlyát, hanem menjen Jézus önfeledtségével és önmegalázódásával szent oltárához és mélyüljön el a doctor humilitatis, miként szent Ágoston Őt nevezi, tanulmányozásába, átelmélkedésébe. Aki komolyan átgondolja és megszívleli az eucharisztikus Jézus rendkívül nagy és folytonos alázatosságát és buzgón kéri az isteni Mestert e szép erény elnyeréseért, az mindig utálja a visszataszító kevélységet és Jézusért készségesen elviseli másoktól a megvetést, lenézést, sértegetést, ócsárolást, rágalmazást...

Az igazán alázatosnak ajkairól sohasem lebben el dicsekvés. A dicsőség, tisztelet és kitüntetések terhére vannak. Ezek helyett inkább keresi, hogy ismeretlen legyen az emberek előtt és egyedül Istennek szent tetszését sóvárogja. Nem veszi olyan nagyra a rangot, a lelki-testi képességeket, amelyek nem a mi érdemünk, hanem Isten kegyes ajándékai. Ó, ha mi már itt a földön az oltárszekrény előtt beletekintheznénk az Istenfiú megalázódásának és önfeladásának mélységébe, sohasem volnánk büszkék, önteltek földi vándorlásunkban!

Az alázatosság testvére éneke *a szelidség*. Maga Jézus csoportosítja egymás mellé. «Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.» (Sz. Máté 11, 29.) Különösen itt az Eucharishtiában mutatja magát az Üdvözítő szelid Királynak. (Rex mansuetus). Amit az Evangéliumban olvasunk az emberek gyöngeségeivel és szeretetlenségével szemben tanúsított szelidségéről, azt folytonosan gyakorolja itt e nagy szentségben is. Különösen hangsúlyozza ezt az Egyház az úrnapi I. vécsernye eucharisztikus antifonájában, előénekekben: «Ó mily édes, Uram, a te lelked, aki, hogy édességedet gyermekeid iránt kimutassad, az égből

Újítsuk meg ez áldozatot elhúnytjainkét!

nyújtott legédesebb kenyérrel, az éhezőket telítéd javakkal, üresen elküldvén a kényes gazdagokat». Mily sok emberi és isteni gyengéd segítség van jelezve e szavakkal! És hogyan szólítják meg Őt a papok és a hívek a szentmisében, mikor a miséző pap mélyen meghajolva kezében tartja a szent ostyát? Agnus Dei, Isten Bárányának. Hányszor rebegettük a pappal a szentmisében a szentáldozás előtt: «Isten Báránya... ajándékozz nekünk békét». És mégis, ha hazaérkeztünk, máris megfélekedtünk Isten szelid Bárányáról és kíméletlenek, mérgesek, haragosak vagyunk hozzánk tartozóinkkal, akik emiatt joggal korholhatnak, mert helyesen úgy vélik, hogy az, aki gyakran jelenik meg az Eucharisztia előtt és azt gyakran veszi magához, annak szelídnek, kedvesnek és türelmesnek kell lennie. A gyakori áldozás és a haragos, veszekedő, gyűlölködő hang nem egyeztethető össze egymás-

Az Oltáregyesület novemberi imaszándéka:

A haldoklók lelki segítése.

Római Szent Franciska — Isten különös kegyelméből — látta egyszer, hogy a gonosz lélek mikép iparkodik ártani a haldokló lelkének. Azt mondja, hogy valóságos haláltusát élt át önmaga is, amikor látta, hogy az utolsó percekben is mekkora veszedelem fenyegeti a szegény haldokló lelkét. A gonosz lélek ártó hatalmát *Jézus nevének többszöri hangos segítségül hívásával törte meg*, mert valahányszor e szent nevet sóhajtott a beteg ezt utána mondta, mintegy megsemmisítve tünt el a gonosz lélek.

Agóniák, haláltusák mindig vannak: nincsen olyan perce az életnek, amelyben ne volna haláltusa valahol a földkerekségen. Tehát az oltáregyesületi imaórád alatt is — ki tudja hányan — vívódnak a halállal! Nagyon megfelel az eukarisztikus lelkületnek, hogy érettük is imádkozunk. Nemcsak az Úr Jézus szent nevét, hanem az Úr Jézust magát hívjuk segítségül: Jézusom, a Te haláltusádra kérünk, könyörülj a haldoklókon! Te vagy az Élet-Kenyere, ne hiányozzál nekik az utolsó alkalommal. Ilyen szellemben lehet felajánlanunk az egész imaórát is. Hiszen életünk legfontosabb pillanata a halál. Amilyen a halálunk, olyan az egész örökkévalóságunk. S amikor imaórán vagyunk, amúgy is az egész Oltáregyesület képviselőjében vagyunk ott. Az Oltáregyesület nevében könyörgünk nemcsak az oltáregyesületi tagokért, hanem minden olyan ügyért, ami az Úr Jézusnak szívevágya; tehát a lelkek üdvéért elsősorban. Hisz maga a legfőbb és legfőbb Oltáriszentség is a lélek táplálására adatott. Vétele évente egyszer és szent útravalóként súlyos bűn terhe alatti kötelesség.

De az imádságon túl iparkodnunk kell közreműködésünkkel is oda-hatni, hogy a haldoklók megáldozhassanak. Ami a hozzátartozóknak — sokszor — oly nehéz, egy látogatás keretében mi ajánljuk a betegnek, hogy kérje a szentáldozást; ajánljuk fel, hogy értesítjük a lelkiatyát. Ha a hozzátartozók nem tennék, mi vigyünk virágot, gyertyát, fészületet az oltárt helyettesítő asztalkára. Kísérjük el a lelkiatyát, amint a Legszentebbet a beteghez viszi. (Hétévi búcsúval jár ez!) Ha nincs, aki a beteggel lelkileg törődjék, mi imádkozunk valamely imakönyvből megfelelő hála-adást.

Amit magunk gyakorlunk, aminek értékét és fontosságát tapasztalásból tudjuk, azért szívesebben és buzgóbban fogunk imádkozni is az imaóráinkon.

A legfőbb és legfőbb Oltáriszentség az örökélet záloga, biztosítsuk előtte végzett imáinkkal és általa minél több lélek üdvét.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai novemberben a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: november 1-én kettőt, november 2-án annyi teljes búcsút ahányszor valamely templomba bemenne ott legalább egy Miatyánk—Üdvözlégyet imádkoznak a megholtakért, november 4-én, ha szentáldozásukat az oe. elhunyt tagjaiért ajánlják fel; november 7-én, november 13-án és egy tetszés szerint választott napon.

Az élet értelme

AKÉT mentőautó csaknem egyszerre állt meg a kórház kapuja előtt. — Két öngyilkos — jelentette az orvos az irodában. Mindkettő férfi, mindkettő súlyos mérgezés. Egymás mellett ágyba kerültek. Alig tértek magukhoz, megjelent a rendőrség kiküldött tisztviselője és kihallgatta őket.

— Miért tette? — kérdezte az alig harmincéves férfitől.

— Mert nincs az életnek értelme — szúrta az ajkai közül a keserű választ.

— És ön? — fordult a másikhoz.

A fehérhajú öregúr szomorkásan ismételte:

— Mert nincs az életnek értelme.

A tisztviselő az életvédelmi osztályon kapott utasításhoz híven elmondta védőbeszédét az élet mellett, de a két beteg lehúnyta a szemét, nem akarta hallani. Huszonnégy óra multával a fiatal szervezet megbirkózott a veszedelemmel, az idősebb feladta a harcot, haldoklott.

— Hozzanak papot, kérem — suttogta az utolsó éjszaka egy világos percében.

Spanyolfalat toltak a két ágy közé s a lilastólás kórházi lelkész imádkozva várta, míg beteg magához tér. Az éjjeli lámpa sötétkék homálya beborította a szobát, de a betegek nem tudtak aludni, a halál közeli látogatása ébren tartotta őket. A válaszfal mögötti ágyon nyugtalanul forgolódott a megmentett fiatalember, tekintete minduntalan átparázlott a válaszfal keskeny hasadékán. A pap készségesen hajolt feléje:

— Addig talán beszéljünk mi ketten. Jó?

— Jó, én úgysem tudok aludni — felelte. A spanyolfalat megint félretolták s beszélgetni kezdtek. Éppen ott tartottak, hogy a pap megkérdezte: miért tette? — mikor az öregúr magához tért s figyelni kezdett.

— Mondtam már, hogy miért — hallotta a kissé türelmetlen választ. — Mert láttam, hogy nincs az életnek értelme. Apám utolsó akarátának engedelmeskedtem és a mérnöki pályára léptem. Anyámmal a legszűkösebb viszonyok között maradtunk, nélkülözve vergődtem át az iskolai éveket, míg a diplomához jutottam. Aztán rongyosan, éhesen évekig kilincseltem, míg végre egy nyolcvanpengős állást tudtam magamnak kiverekedni. Most már harmincéves elmúltam, egyedül állok, anyám is itthagzott. Családot beláthatatlan ideig nem alapíthatok, a jövőm kilátástalan, piszkos utcai ismeretségek elvették önbecsülésemet, felkelni a mocsárból nincs elég erőm, utálom magamat és az egész életet. Nekem a sors soha semmi jót nem juttatott, amihez hozzákezdtem, balul ütött ki s a sorozatos sikertelenségek kiölték belőlem a hitet, bizalmat, idealizmust, megölték a szívemet. Minek kínlódjak tovább, miért éljek, nincs célja.

— És mi lett volna az élete célja? — faggatta a pap. — Feltette-e valamikor komolyan magának ezt a kérdést? A munka? A hírnév? karrrier? vagy család? szerelem? boldogság?

A fiatalember ingerülten emelte fel a fejét, de válasza elé vágott a másik ágyról az öregúr szava:

— Az élet célja az Isten.

Meglepetve fordultak feléje. Két szeme lázasan csillogott, de azért öntudatánál volt.

— Hát akkor? — hajolt hozzá a fiatalember.

— Jónak lenni, Istennel élni... — suttogta a haldokló.

— Hát akkor? ... — sürgette most már a pap is. — Ha tudja ezt, hogy került erre az ágyra?

— Így volt elrendelve, nem lehetett másképen — vallotta. — Pedig nekem az élet mindent az ölembe hullatott. Gazdag szülők tehetséges gyermeke voltam; otthon a dédelgetett, iskolában az első, társaságban központ, barátok között a szeretett, bőkezű pajtás, nőknél a választott. Az én utam bársonyszőnyeggel volt terítve, azt mondták, a szerencse fia vagyok... Pedig ha nekem is lettek volna elérhetetlen vágyaim, ha harcolnom kellett volna a kenyérért, ha betegágyra dobott volna valami gyilkos kór, ha elsírhattam volna az elhagyottnak könnyeit, vagy ha könyörögnöm kellett volna egyszer Istenhez gyermekem betegágyánál, — talán százszor szerencsésebb lettem volna. De az én életem aranyhíntója olajozott kerekeken járt s csak most eszméltem rá, hogy irányt tévesztett, nem vitt fel a szent öregség táborhegyére. Életem alkonyán üres kézzel álltam s nem tudtam Istennek semmit sem felmutatni. Olyan értéktelen az életem, mint a megvakult gyöngyszem, mint a szétfoszló aranyszövet, mint a kihamvadtt hullócsillag. Öreg vagyok, fegyverét elejtett vén katona, akiben a királynak semmi öröme nem lehet. Ó, ha előlről kezdhetném még egyszer!

A fiatalember úgy hallgatta a panaszos önvádat, mint a kis iskolás a bibliai tékozló fiú történetét.

— Mit tenne, ha előlről kezdhetné? — kérdezte mohón.

De az öregúr fáradtan maga elé meredt, hallgatott. Helyette a lelkész felelt:

— Odaadná magát egészen az Isten akaratának. Beleállítaná bár a legszűkösebb életkörülmények közé, elfogadná, nem futna meg gyáván előle. Ha harcra hívná, harcolna: ha keresztet kapna, hozzá simulna, vele élne. Ha pedig az Isten másodszor is aranyhíntóra ültetné, azt is elfogadná, mert Krisztus irányításával csak áldás fakadna belőle. Isten rosszat, céltalanságot, értelmetlenséget nem teremtett. Legnagyobb ajándéka az élet és adott szemeket, hogy gyönyörködjünk, örömeiket, hogy boldogok legyünk, szívet, hogy szeressünk, halhatatlan lelket, hogy örökké éljünk, ám a gyarló

ember büntetésnek hiszi az életet, azért használja sírásra a szemeket, boldogtalanságára az örömeket, gyűlölködésre a szívet és így öli meg a halhatatlan lelkét. Elfelejtette a katekizmus legelső kérdését: mi végre vagyunk a földön? Pedig mint hatéves kisgyermek hiba nélkül tudta a feleletet. Még nem késő, még meg lehet újra tanulni: Istennel, Istenért, Istenhez! — ez az élet értelme, ez a cél.

Odanyújtotta a stólat a fiatalembernek, hogy csókolja rá az élet fogadalmát.

— És én? Velem mi lesz? — riadt könnyesen az öregúr.

— Megkeressük még ennek a rövidke életnek is a célját — biztatta a lelkész s visszahúzta a spanyolfalat a két ág közé. *Király Ödönné.*

Még tűzön át is!...

AZ ÚR JÉZUS vendégségben volt egyszer Betániában a «poklos» Simon házában. És amint az asztalnál ült, odajött egy asszony, akinek kezében alabástromedényben valódi drága nárduszojaj volt. Az asszony feltörte a finom edényt és annak illatos tartalmát az Úr Jézus fejére öntötte. A vendégek között voltak néhányan, akik bosszankodtak ezen és azt mondták: Mire való volt ezt az értékes kenetet így «vesztegetni»? Az Úr Jézus azonban látta a szívtelen emberek rút gondolatait és védelmébe vette a jó asszonyt és így szólt: «Hagyjatok békét neki! Miért bántjátok? Ő jó dolgot művelt velem».

Ez jut az eszünkbe akkor, amikor kifogásolják a gyakori szentáldozás szent gyakorlatát. Túlzásnak, «feleslegesnek», «idővesztegetésnek», az igazi áhítat «eromlásának» tartják némelyek a gyakori szentáldozást! Ha a lélek csendjében meghallgatjuk az Úr Jézust, Ő megvédi a méltatlan és igazságtalan támadások ellen az Ő gyakran áldozó gyermekeit! Jó dolgot művel az, aki gyakran nyitja meg a szívét az aucharisztikus Úr Jézus számára! «Vegyétek és egyétek!» — parancsolta az édes Jézus! Akár tudatlan és járatlan, vagy száraz és szeretetlen emberek, akár a gonosz lélek kelt kifogásokat a gyakori szentáldozás ellen, siessen az imádandó Eucharisziát szerető szív az Úr Jézushoz és Ő megnyugtatja a zavarba ejtett embert! A gyakori szentáldozás kérdésében nem az emberek okoskodásaira és még kevésbé a ravasz paradicsomi kígyó suttogásaira kell figyelniünk, hanem a nagy Szentség Szerzőjére: az édes Jézusra!

* * *

Szalézi Szent Ferenc szerint az emberek két osztályának szükséges a gyakori szentáldozás: a lelki tökéletesség útján járóknak azért, hogy

megmaradjanak jóratörekvőknek és — a lomháknek és lustáknak, hogy ők is végre kedvet kapjanak a lelki magasságok elérésére; az erőseknek, hogy el ne gyengüljenek, és a gyengéknek, hogy előre szert tehessenek; az egészségesekeknek, hogy meg ne betegedjenek és — a betegeknek, hogy meggyógyuljanak.

* * *

Az ószövetségi zsidók mannat ettek a pusztai vándorlásaik idején. Égből alászállott kenyér volt ez és azok a zsidók mégis — meghaltak! Az a kenyér, amelyet az édes Jézus ajándékoz az övéinek, «élő kenyér». A mennyből szállott alá ez a mi Kenyerünk is, amelyről azonban azt mondja az Örök Igazság: «Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él...» A kenyér az élet fenntartásának biztosítéka. Mennyi hála kél a hívő ember szívében, amikor odatérdelhet a szent vendégséghez és töltekezhetik az életet fenntartó és az örök életet adó kenyérral!

* * *

Az evangéliumban említett zsidók azon vitakoztak: miképpen adhatja eledelül az Úr Jézus a saját szent testét? Ez a vitakozás és a belőle kitűnő kételkedés sértette a mi Urunkat! De az a mai vitakozás: jó-e gyakran a szívünkbe fogadni az élet Kenyerét? Éppen úgy sérti a csodálatos Szentség Szent Szerzőjét. Aki kételkednék a mindennapi szentáldozás hatóerejében, ne vitakozzék, hanem tegyen egyszer lelkiismeretes próbát! Járuljon a szent előírások szerint a szentáldozáshoz és — meg fog szünni minden nehézsége! Szent Mechtildisz minden nap nagy buzgósággal járult a szentáldozáshoz. Semmi fáradságot sem kímélt, csak hogy az Úr Jézussal lehessen. A Szent gyakran mondotta: «Ha tűzön és lángokon át kellene a szentáldozáshoz jutnom, egy cseppet sem vonakodnék!... Belegázolnék a lángokba, csak hogy az én Uramhoz és Istenemhez juthassak!...»

A gyakori szentáldozás a mindennapi gyengeségeink mindennapi ellenszere. A jól végzett szentáldozás elveszi lelkünkben a keserűséget, megnyugvást ad, megbékéltet a keresztünkkel. A világ rossz befolyása és a gonosz lélek kísértései ellen nincsen jobb fegyver, mint a gyakori szentáldozás. A gyakori áldozó végtelen boldogsággal fogja sajátmagán tapasztalni annak az égi szózatnak teljes igazságát, amelyet egyszer Szent Ágoston hallott: «Én vagyok az erősek Kenyere! Egyetek — belőlem! Nem ti fogtok engem magatokká átváltoztatni, hanem ti fogtok átváltozni azzá, ami én vagyok!...» És van-e komolyabb feladata és életcélja egy keresztény embernek, mint hasonlónak lenni az Úr Jézushoz?...

(V.)

Az Oltáregyesület választmánya október 14-én délután tartotta az idei munkaévben első ülését. Az ülésen megjelentek *dr. Mészáros János* prelátus, országos igazgató, *gróf Révay Simonné*, *Czirák-Álmássa Erzsébet* grófnő, báró *Jeszenák Istvánné*, báró *Bornemissza Gyuláné*, *Esterházy Mary* és *Esterházy Ilona grófnők*, *Virginisz Mária* főnöknő a zárda titkárnővel és *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k., ügyv. igazgató. Távolmaradását kimentette *Szeged-Maszák Aladárné*.

Az országos igazgató üdvözölte a választmányt az új — 76-ik — munkaév első összejövetele alkalmával.

Az Úr Jézus szentségi jelenlétének nagy áldására mutatott rá ezután. «Ime, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.» Ezt nem úgy teljesíti az Úr Jézus, mint a költők vagy a művészek teszik halhatatlan műveik által, hanem az Ő valóságos jelenléte által a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Maeterlinck a «Kék madár» című drámájában elvezet az «Emlékezés» országába, ahol a lelkek dermedten ülnek és csak akkor szűnik meg ez a dermedtségük, ha a földön valaki

róluk megemlékezik. Az Úr Jézus jelenléte a legfölségesebb Oltáriszentségben nem ilyen dermedt jelenlét, nemesak akkor aktív Ő, amikor valaki Reá gondol, hanem mindig az Ő isteni életét éli, folytonos aktivitásban van. Ennek mi-kéntjét legjobban a szentmiseáldozatban mutatja meg, amikor a szentostyában való megjelenése előttünk történik és érettünk áldozza fel magát. A szentáldozás az Úr jelenlétének kiteljesedése, amikor is életünk megédesítője és boldogítójává lesz az Úr. E nélkül halvány lenne az emlékezés és megdermedt volna a Krisztus. Most pedig Ő éltet bennünket.

Lelkesítsen a legfölségesebb Oltáriszentség jelenléte arra, hogy mindent megtegyünk, hogy Hozzá vezessük a lelkeket mindenütt.

Országos igazgatónk 40 éve papja az Urnak. A megnyitó beszéd után *dr. Mátrai* emelkedett szólásra, hogy az országos igazgatót fölszentelésének, illetve primiciájának 40 éves fordulója alkalmából üdvözölje. Sok jelentős állomása van — úgymond — a prelátus úr életének, de ezek között a legfontosabb az, amelyikre naponként visszatér: az oltár. Itt

végzi a legszentebb funkciót, mint Krisztus helyettese, amikor igazán a legteljesebb mértékben kölcsönzi Neki oda önmagát az Ő személyes áldozatának megújítására. Szívből kívánja a választmány s az egész Oltáregyesület nevében is az országos igazgatónak, hogy az oltártól mindig sok vigasztalást és erőt vigyen magával nagy munkaterére és mindig boldogan járhasson Krisztusért «követségben» továbbra is a földön.

Dr. Mészáros János preláts az ügyvezető igazgató szavait látható lelki örömmel köszönte meg.

Beszámoló a szeptember 30-i eukarisztikus napról. Ezután jelentette a választmánynak, hogy a szeptember 30-i eukarisztikus napunkon, melyet az Örökimádásban a «Quam singulari» jubileumára rendeztünk, a templomban jelenlevő összes hívek megáldozták öminenciája szentmiséjén. Nem adtunk ki több jegyet 1200 darabnál. (A jegyeket ingyen adtuk, csak biztosítani akartuk, hogy olyanok jöjjenek, kik tényleg áldoznak is.) Öminenciájának a szentáldozás kiosztásában dr. Mészáros János preláts segédkezett, ugyanő mondotta az evangélium után a szentbeszédet, melyben a «Quam singulari»-dekrétum hatását, X. Pius pápa «lesznek szentek a gyermekek között» jóslatának teljesedését fejtegette.

Este 9–10-ig hálaadó szentóra volt az Örökimádásban, dr. Mátrai Gyula lelkész vezetésével. Az elmékedési pontokban azokat az örömeiket idéztük és ajánlottuk, az Úr Jézusnak, melyet neki a korai és gyakori áldozó gyermekek okoznak.

A szentóra után egészen éjfélig maradt nyitva a templom az adorálók számára.

Bárcsak mindenütt követnék példánkat legalább azzal, hogy a

«Quam singulari»-ról való megemlékezésnek, egy-egy gyermekek és szülők közös szentáldozásával és rövid kis szentbeszédrel egybekötött szentmisét szentelnének. Milyen szép volna, ha a szülők között a legkisebbtől a legnagyobbig az egész család a szentáldozáshoz járulna. Nincs a szép példánál jobb eucharisztikus propaganda.

Mária Damascéna anya kitüntése. Magyarország kormányzója kulturális és szociális téren szerzett érdemei elismeréséül a Vöröskereszt érdemkeresztjével tüntette ki Mária Damascéna anyát az oltáregyesületnek kilenc éven át volt társelnök-nőjét és a budapesti zárdának volt főnöknőjét. A kitüntetést a párisi magyar követség juttatta el a Strassburgban tartózkodó anyához. Az Oltáregyesület mindenkinél jobban tudja, hogy ki volt nekünk Mária Damascéna anya, azért a legnagyobb lelkesedéssel vette tudomásul a kitüntetést és választmányi üléséből köszöntötte a kitüntetettet. Mária Damascéna anya lelkes magyarbarátsága, mindenre kiterjedő kedves figyelmessége s ezzel kapcsolatos ügybuzgósága, páratlanul praktikus meglátásai és intézkedései, az oltáregyesületi munka és kiállításoknál érvényesült kiváló ízlése és leleményessége, nagystíliú mészalátó, önmagát sohasem kereső ítélőképessége, mind igen nagy szolgálatot tettek kilenc éven át Budapesten. Ennek legmagasabb helyről való elismerése a mi őszinte örömünk is.

Örökölt az Oltáregyesület. Nem nagy összegről van szó, mégis kedves, hogy az örökbehagyó, † özv. Riegler József Edéné gondolt az Oltáregyesületre, amikor egy ezüstkészletének eladásából származó összeg egy negyed részét az Oltáregyesületre hagyta. Az illeték levonása után 61 P 98 fillért kaptunk. Az irgalmas

és könyörületes Isten kegyelme égi boldogításával jutalmazza meg az elköltözött nemes lelkét. Ezt az alkalmat felhasználjuk arra, hogy a szentségi Úr Jézus ügyeiért buzgólkodó lelkeknek figyelmébe ajánljuk, hogy az Oltáregyesület a magyar törvények értelmében jogi személy, tehát örökölhet. Nemcsak pénzt, hanem ingatlant is. Gyermektelen oltáregyesületi tagok gondoljanak a szentségi Úr Jézus ügyeit szolgáló Oltáregyesületre is végrendeletükben.

Új Oltáregyesületek alakultak *Kövegyen* 65 taggal, *Érdligeten* 21 taggal (itt Berndt Károlyné apostolkodásának gyümölcse az új alakulat). Isten áldása legyen rajtuk!

Dorogházának a választmány — tekintettel a rendkívüli körülményekre — odaajándékozta a még meglévő utolsó kelyhét.

Köszönőlevelek *kanadai magyar misszionáriustól*, *Mayer Antaltól* és *Hármashutáról* érkeztek a Központba.

Beszámolókat *Tényőről*, *Felső-krisztinavárosból*, *Városmajorból* és *Pápáról* kaptunk. Igaz örömünk van a jelentésekből elénk táruló agilis oltáregyleti életben.

Központi naptár. *Nov. 1-én* 10 órákor ünnepélyes nagymise az Örökimadásban.

Nov. 2-án minden órában csendes, 9 órákor ünnepélyes gyászmissza a megholtakért ugyanott.

Nov. 4-én 9 órákor ünnepélyes rekviem az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért.

Nov. 6-án az Oltáregyesület alapításának 76-ik évfordulóján és egyházmegyei szentségimádási napunkon reggel 6 órákor kezdődő egész napos szentségimádás; d. e. 9 órákor nagymise, d. u. $\frac{1}{4}$ 6 órákor szent-

beszéd, 7-én este $\frac{1}{4}$ 6— $\frac{1}{4}$ 7-ig szentóra.

Nov. 10. Oltáregyleti vasárnap: reggel 8 órákor elmélkedéssel, az Oltáregyesület élő és elhunyt tagjaiért felajánlott közös szentáldozásos szentmisével, délután $\frac{1}{4}$ 6 órákor eucharisztikus szentbeszéddel és utána ünnepi áldással. (Jézus szent nevének litániájával.)

Nov. 11-én d. u. 4 órákor választmányi ülés.

Nov. 18-án d. u. 4 órákor terjesztő női ülés.

A neszmélyi «Kis Örökimádás» zárdakápolnára adakoztak: N. N. *Acsay Mária* «édesanyám meggyógyulásáért 1 P 50 fill.-t *Mikovits Józsefné* «hálából halálos betegségeből való felgyógyulásomért» 100 P-t. Az Örökimádás-templom (bpesti) kifejtésére «hálából Isten segítségéért» egy *boldog nagymama* 20 P-t. Isten fizesse meg és adja, hogy új jötevők kegyes adományai mielőbb lehetővé tegyék a még 2700 P-t kitevő tartozásaink mielőbbi kifizetését!

Theodor Willy Stadler: Die sozialen Kundgebungen der Paepste 1832—1931. címen igen praktikus és értékes könyv jelent meg a Benziger-cégnél Einsiedelnben. A katolikus tevékenység középpontjában áll a munkásság szociális helyzetének javítása. Az akció katolika is fokozott mértékben fordul nálunk is érdeklődésével e kérdés felé. Nagyon időszerű és értékes az anyaszentegyház utolsó évszázada pápáinak szociális irányelveit így összefoglalva kézhez venni és a jelen feladatok megoldásánál felhasználni. Igen ajánljuk, főleg az akció katolika vezető embereinek. A 128 lap terjedelmű könyv ára fűzve 3.80 M, kötve 3.15 M.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.